

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

IV. Ex historia Christi pleraque in suam Apollonii vitam transtulit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

phœnice ave, de Satyris? tum de Oxydracis, Pygmæis, Tauro monte, & Caucaſo? de fonte Tyaneo, Indo flumine, Hyphaſide, Nilo, Paſtolo, & mari Rubro? de Prometheo, Tantalò, Hercule, Baccho, Memnone, Alexandro, Poro, & Phraote? de mirabilibus Indiæ & Æthiopiæ? de Templo Taxilienſi, de Gaditano? Quorſum otioſe illæ diſputationes, utri proniores ſunt in ſomnum, vini, an aquæ potores? an arbores terra antiquiores? de creatione mundi & elementis, de medicina, de fabulis Æſopi? de Laconum flagris & inhospitalitate? Id præterea ſpectaſſe in primis videtur Philoſtratus, ut invaleſcentem jam Chriſti fidem ac doctrinam deprimeret, oppoſito hoc omni doctrinæ, ſanctitatis, ac miſericordiæ virtutis fictitio ſimulacro. Itaque ad Chriſti exemplar hanc expreſſit effigiem, & pleraque ex Chriſti Jeſu hiſtoria Philoſtrato accommodavit, ne quid Ethnici Chriſtianiſ invidere poſſent. Quæ re Chriſti gloriam incautus amplificavit, dum veram ejus virtutem, alteri falſo adſcriptam, meritis extulit laudibus, aliſque laudandam & mirandam propoſuit, Atque id paucis ut demonſtremus, res poſtulat.

Ex hiſtoria

Chriſti pleraque in ſuam Apollonii vitam tranſtulit.

Philoſtr. libr. 1. cap. 1.

Philoſtr. libr. 1. cap. 4.

Philoſtr. libr. 1. cap. 4.

Luc. 1. 14.

Philoſtr. libr. 8. cap. 12.

Luc. 2. 52.

Philoſtr. libr. 1. cap. 4.

Philoſtr. libr. 1. cap. 6.

Luc. 2. 46, 47.

Philoſtr. libr. 1. cap. 6.

Philoſtr. libr. 1. cap. 6.

Philoſtr. libr. 4. cap. 8, & paſſim.

Philoſtr. libr. 1. cap. 13.

Joh. 4. 17, 18.

Philoſtr. libr. 1. cap. 7.

Philoſtr. libr. 4. cap. 8.

Luc. 8. 28.

Philoſtr. libr. 4. cap. 6.

Philoſtr. libr. 4. cap. 16.

IV. Mariæ Virgini videndum ſe obtulit Angelus, deque prodituro ex ea filio, qui Dei filius eſſet dicendus, ipſam præmonuit: Apollonii mater adſtantem ſibi vidit Proteum Ægyptium Deum, à quo futurum didicit, ut ipſe ex ea naſceretur. Apollonius autem Jovis filius à popularibus credebatur, etſi ipſe ſe Apollonii filium prædicabat: Jeſus Dei filius erat, Joſephi filius vulgo putabatur. Aliqua monentur in ſomnis Joſephus & Maria de puero Jeſu: aliqua & mater Apollonii de filio ſuo. Natum Jeſum magna luce fulgens Angelus paſtoribus nuntiat: naſcente Apollonio, fulgur è cælo in terram delapſum, ruruſ in cælum evolavit. Præterea cum naſceretur Jeſus, Angeli in æthere ſublimis dicebant, *Gloria in altiffimis Deo, & in terra pax hominibus*: cum naſceretur Apollonius, cyeni matrem ipſius circumſtantes can-tus edidere, eodemque è terris migraturo, virgines auditæ ſunt canticum hoc continentes, *Veni de terra, veni in cælum*. Quod de Chriſto ſcriptum legiſſet Philoſtratus: *Et Jeſus proficiebat ſapientia, & ætate, & gratia apud Deum & homines*; idcirco ſcripſit Apollonium precedentibus annis egregia ingenii & memoriæ dediſſe ſpecimina, & formæ elegantia omnium in ſe oculos convertiſſe. Quoniam Chriſti typus fuit Samſon Nazaræus, & comam alere tenebantur Nazaræi, ut eſt in libro Numerorum; propterea cæſariem promiſiſſe Apollonium Philoſtratus tradidit. Tum addit eum etiam tum adoleſcentem in Templo plurimum fuiſſe, valde eum mirantibus qui ſacra procurabant, quæ his Lucæ de Chriſto adhuc puero conſentanea ſunt. *Et factum eſt poſt triduum, invenerunt illum in Templo, ſedentem in medio doctorum, audientem illos, & interrogantem eos. Stupebant autem omnes qui eum audiebant ſuper prudentia & reſponſis ejus*. Ac ſæpe deinde, & fere quotidie Judæos in Templo docuit. Chriſtum Jeſum Deus Filium palam agnoſcit: Apollonio pietatis ac ſanctitatis Æculapius dat teſtimonium. Magni ad Jeſum ſiebant hominum concurſus: ad Apollonium Ægas viſendi cauſſa magna hominum multitudo confluit. Futurorum præſentionem Apollonio tribuit Philoſtratus, quod Jeſum prophetam fuiſſe comperiſſet. Tacitas Judæorum cogitationes perſpectas habuiſſe Jeſum non ſemel affirmant Evangeliſtæ: hoc ipſum de ſe jactat Apollonius. Secretos Samaritanæ mulieris concubitus vi divina cognoviſſet Chriſtus Jeſus & coarguit apud Johannem, eamque ad meliorem frugem convertit: Apollonius inceſti à divite quodam Cilice cum privigna admiſſi, nullo monente, notitiam habuit; deprehendit item occultos Menippi cum Lamia congreſſus, palamque nefariæ conſuetudinis convictum ſanioribus conſiliis inſtruxit. Subjicit deinde: *Δακρύων ἰσχυρὸν τὸ φάσμα, καὶ ἰδὼν μὴ βαρύνειν αὐτόν. Lacrymans ſimile ſpectrum erat, rogabatque ne ſe torqueret*: quippe legerat Dæmonem, miſero illi Geraſeno inſidentem, ſic Chriſtum Jeſum compellaſſe: *Ἰδοὺ σου μὴ με βαρύνεις. Obſecro te, ne me torqueas*. Multa ex eadem Dæmoniæ illius Geraſeni hiſtoria in Corcyrenſis adoleſcentis, Dæmone agitati, hiſtoriam tranſtulit Philoſtratus: utrobique pro imperio increpatur Dæmonium: jubetur ille à Jeſu porcorum corpora ſubire, relicto Geraſeno; hic jubetur ab Apollonio, relicto Corcyrenſi, ſtatuiam dejicere: liberatus à Jeſu Geraſenus, mente recepta, decenti veſte induitur, ſedet ad pedes Jeſu, eique comitem ſeſe vult adjungere; Corcyrenſis adoleſcens, omni mollium veſtimentorum, luxuriæ, ac deliciarum depoſito apparatu, Apollonii ſectam & inſtitutum perſequitur. Puellam Jairi Archiſynagogi filiam vitæ reddidit Jeſus: puellam Romæ à morte ad vitam excitaviſſe dictus eſt Apollonius, ut ſuperius diximus. Illius manum apprehendit Chriſtus, & alta voce jubet ſurgere, quo dicto ſuſcitata puella feretro exiit, ſuiſque ambulare pedibus cœpit: hanc tetigit Apollonius, & ſecreto aliquid admurmurans revocare eam à morte viſus eſt, quæ & ſtatim eſt locuta, & paternam domum reperit. Caſtiſſimam & ab omni muliebri conſuetudine alieniſſi-

mam vitam coluit Jesus: idem de Apollonio Philostratus asseverat. Christum Jesum Hierosolymam ire, & destinata sibi supplicia, mortemque adeo ipsam perferre cogitantem, à proposito frustra deterrere conatur Petrus: Apollonium à suscepto visenda Romæ consilio frustra nititur abducere Philolaus, metu Neronis; & iterum Demetrius, metu Domitiani, qui Philosophos pessimis modis accipere soliti erant. Jesus supplicio proximus deseruit à Discipulis; quod & sibi evenisse in altera ad Timotheum queritur Paulus; Apollonium, imminente periculo, sui itidem deserunt. Causam dixit Jesus apud Pilatum: Apollonium apud Domitianum. Discipulis post mortem rediivus adstet Jesus, & præcepta quædam tradit: adolescenti cuidam in somnis videndum se obtulit Apollonius jam fato functus, eumque de natura animorum docuit, de qua jamdiu anxius erat & sollicitus. Thomæ Jesus verè revixisset dubitanti tangendum se præbet: item Apollonius Demetrio & Damidi dubitantibus vivusne esset an mortuus. Jesus ascendit in cælum: nec hac parte inferiorem esse Apollonium suum voluit Philostratus. Verum ne suum ipse figmentum præstare teneretur, tanquam ab aliis proditum retulit. Ait ergo auditas Nympharum cantantium voces, cum is templum Dictynnæ in Creta esset ingressus, quæ cum ad deserendas terras & cælum conscendendum invitarent; nec uspiam postea comparuisse. Quæquam inconcinne & absurde conficta sint, clarissime patefaciunt ea, quæ à Philostrato præmissa sunt: nam quo ætatis suæ anno decesserit Apollonius ignorari ait; cum alii octoginta, nonnulli nonaginta, quidam centum annos excessisse affirmant; discrepantes quoque esse de loco obitus ipsius sententias, Ephesi aliis, aliis Lindi, aliis in Creta interisse ipsum narrantibus; sepulcrum vero ejus nullibi gentium reperiri. In tanta ergo omnium, quæ ad Apollonii interitum pertinent, ignoratione, temporis præsertim ac loci, quid afferri probabile potuit? Sed pergamus. In Christi Jesu cultum consentiebant totæ gentes, Tempa ipsi passim ponebantur, & Deus vulgo habebatur: idem ergo de Apollonio jactat Philostratus, imagines nempe in Templis ipsi constitutas, divinosque honores exhibitos, & naturam ejus divinam fuisse, ac humana superiorem; imo vero, Proteum ipsum esse, Deum Ægyptium. Atque inde porro Alexander Severus Apollonii, perinde ut Jesu Christi, imaginem in lario habuit, & utrumque Lampridius Deum appellavit. Inde & adoratores habuisse Apollonium scripsit Eunapius, & Philostrati historia titulum apponi debuisse, ut dixi, non Apollonii vitam, sed Dei adventum ad homines. Hieroclem etiam graviter increpat Lactantius in libro De justitia, quod Apollonium ut Deum coluerit; at falsus est, cum ab eo solo factum id arbitrat. Quippe hæc ipse subjicit paulo post Lactantius: *Maxime cum dicas & adoratum esse (Apollonium) à quibusdam sicut Deum, & simulacrum ejus sub Herculis Alexicaci nomine constitutum, ab Ephesis etiam nunc honorari.* Falsus quoque ipse Hierocles est (quem, perinde ut Philostratum, eruditum scriptorem, at parum veracem verissime dixit Eusebius) cum Christianos culpat, quod Christum Jesum Deum esse statuunt, propter prodigia quædam ab eo edita; cum Apollonium post tot miracula, non Deum, sed Diis amicam hominem esse admiratores ejus existiment. Dixi increpari Hieroclem à Lactantio: nam quamvis nomen Hierocles non expresserit, iis tamen designavit notis, quæ dubium omne tollant, ut nuper ostendit doctissimus Pearsonus in Prolegomenis ad Hieroclem. Ex Apostolorum quoque historia quædam delibavit Philostratus, & in Apollonium transcripsit. Oblatam sibi à Simone pecuniam respuit Petrus; aurum & argentum Agbari Edessenorum regis repudiavit Thaddæum commemorat Eusebius; se vero neque argentum, neque aurum, neque vestem concupivisse, prædicat Paulus in Actis: Satrapæ præfecti Babylonæ finibus, ac Vardanis deinde regis thesauros aspernatur Apollonius, & magnam deinde nummorum copiam, in revocata ad vitam puellæ mercedem sibi à parentibus oblatam, puellæ ipsius doti jussit accedere. Petrus in vincula conjectus ab Herode, iisdem ab Angelo exolvitur, sic ut caderent de manibus ejus catenæ, & portæ sponte paterent: Apollonius nervo constrictus crus compede eximit ad libitum eique inserit; ex oculis Domitiani, ad quem causam dicturus accesserat, evanescit; idem in Creta à Dictynnæ Sacerdotibus colligatus, vinculis sponse solutis, foribusque referatis ergastulo elabitur. Apostoli Spiritu sancto afflati, omnium linguis loquuntur: Apollonius nullam ignorare se linguam prædicat, etiamsi nullam didicerit. Cujus vanitatis oblitus Philostratus subjungit paulo post, ad alloquendum Phraotem interprete Apollonium opus habuisse. Ex his cognoscitur ecquod sibi exemplum ad imitandum Philostratus, in adornando hoc dramate proposuerit. Quamobrem Hierocli comparisonem Apollonii cum Christo instituenti argumentum non defuit. Verum scire debuerat, imaginem sese cum eo, ad cujus speciem delineata fuerat, ore composuisse; omnemque à se in elevandis Christi Domini miraculis

Philostr. libr. 5.
cap. 10.

Philostr. libr.
4. cap. 11. &
libr. 7. cap. 4.
& seq.

1. Tim. 4. 16.
Philostr. libr.
4. cap. 11.
Philostr. libr.
8. cap. 1.
Philostr. libr. 8.
cap. 11.
Philostr. libr. 8.
cap. 5.

Philostr. libr. 8.
cap. 11.

Philostr. libr. 8.
cap. 11.
Philostr. libr. 1.
cap. 16. & libr.
7. cap. 16. &
libr. 8. cap. 5.
Philostr. libr. 1.
cap. 5.

Lamprid. Alex.
cap. 29.
Eunap. in
Chrysanthio &
in Proem.
Lactant. Instit.
libr. 5. cap. 1.

Euseb. Hist.
Eccl. libr. 1.
cap. 14.
Act. 20. 35.
Philostr. libr. 2.
cap. 15. & 21.
Philostr. libr. 4.
cap. 16.

Philostr. libr. 7.
cap. 16.
Philostr. libr. 8.
cap. 1.
Philostr. libr. 8;
cap. 12.
Philostr. libr. 7.
cap. 15.

ac meritis collocatam operam, eadem confirmasse, cum virtutum omnium, ac mirificorum operum laudes in commentitium suum Heroem conferre cupiens, non melius aliunde, quam ex vera Jesu Christi historia arcessere eas potuerit.

Verum enimvero dum ad rei veritatem infuscandam plurima ingenio suo prope fingit, haudquaquam sensit in magnam rerum, opinionumque discrepantiam sese esse delapsum, sibi que ipsum saepe, quod mendacibus evenire solet, contradicere ac repugnare. Multis id exemplis ab Eusebio demonstratum est in libello adversus Hieroclem, quibus etiam plura adjici possent. Adde tot fabulas, tot somnia, tam nullius acuminis, tam nullius saporis, ut cum ea legerem (mihî autem tum primum id contigit, cum vix dum excessissem ex ephebis, qua ætate animi adolescentum logis & fabulis mirifice capi solent) continuo me caperet satietas & fastidium, & nutriculam ad somnos pupo suo conciliandos de Lamiæ turribus & pectinibus Solis differentem mihi audire viderer. Adeone fungum fuisse quemquam, vel ut persuaderet ipse sibi, vel ut aliis persuadere se posse speraret, prægnanti Apollonii matri Proteum, & aliis in templo Egienfi aspectabilem præbuisse se Æsculapium? animalium voces intellexisse Apollonium, facultate hac ab Arabibus imbutum, qui vel corde vel hepate draconis comesto futura ex avium garritu præsentiant? quam peritiam & Indis Paracensibus largitur. Interitne funditus genus illud hominum *παραμυζόν*, Caucasum incolentium, quorum nonnullos Apollonius, ac nemo deinde vidit? Quis eum credat vidisse Empulam? Quis credat mulieres Veneri dicatas, superne nigras, inferne albas apud Indos reperiri? quid factum hoc mulierum genere, quod hodie occurrit nusquam, nisi quas forte Sol fuscavit superiore corporis parte, qua velata non erant? Quanti stuporis est figmentum illud de Puteo culpæ, per quem Indi jurare solent, de Cratere veniæ, de Doliis duobus, imbrum uno, altero ventorum, quibus apertis regio ventis perfatur, & rigatur imbribus; secus vero si occludantur? Jocularis vero est tota hæc Brachmanum scena, qui vel aspectabiles se faciunt pro libitu, vel oculorum obtutus effugiunt, nec ipsi solum choreas ducunt, sed terram etiam virgis ferientes, assurgere ac velut tripudiare faciunt, ipsi vero in aërem tolluntur. Hinc metempsychoseos recoquit dogma, & nugas ad nauseam fundit. Tum in convivio Brachmanum tripodas describit, crateras, & fercula, sponte & *αὐτομάτως* ad convivas accedentia, & Tantali deinde poculum illud amicitiae nunquam deficientis. Quam insulsum est, quod de Ephesina peste, sub pannosi & mendici senis, ac deinde sub molossi specie delitescente excogitavit? Apollonii vero nocturna pervigilatio ad tumulum Achillis, ejusque cum Achille congressus, pueriles sunt ac germanæ geræ: inter quas palmarium hoc est, quod ait Achilles, Nereides ad sepulcrum suum saepe ventitare. Nereidem etiam quamdam Selera insulam tenere alio loco garrir. Quid quod ulmus apud Gymnosophistas loquens inducitur a nugivendo illo Historico, & Apollonium salutans? Aeneas Gazæus in Theophrasto Brachmanas à metempsychoseos errore vindicare conatur hoc argumento, quod neque Ctesias, neque Arrianus, neque Indi ipsi, vel in suis cum Alexandro congressibus, vel in suis ad Græcos Epistolis, neque ulli denique, vel recentiorum, vel veterum, in hac ipsos hæresi versari testentur. In quo Aeneam falli certum est: eam enim sectam hodieque pertinacissime sequuntur Brachmanes, ut uno ore consentiunt quicumque hæc adierunt loca, & cum ipsis paulo familiarius sunt conversati. Atqui vetustissimam esse ipsorum doctrinam, & ab omni retro ævo eandem apud ipsos perseverasse constans est fama. Hanc ipsam ratiocinationem haud minus vere adhibere possumus adversus Philostratum, qui tot affingit Brachmanibus deliramenta, & de India ac Æthiopia tot narrat *ρηρολογίας*, aliis omnibus indicatas & inauditas, sive qui horum temporum fuerunt æquales, sive qui ea postmodum sunt insecuti, ut omnem apud cordatos homines fidem amittat. Nunc existimari potest, haud æquorem ab Hierocle institutam esse comparationem inter Christi Jesu & Apollonii Historicos, ac inter Christum ipsum & Apollonium. Petrum & Paulum ait, aliosque, à quibus res à Jesu gestæ memoriæ proditæ sunt, mendaces fuisse, illiteratos, & præstigiatores; qui vero Apollonii vitam retulerunt in literas, Damidem, Maximum, Philostratum, viros fuisse eruditos & veritatis studiosos. Nos è contrario Apostolos, vel ob simplicitatem & imperitiam, remur minus esse debere doli falsitatisque suspectos; Philostrati vero, aliorumque, qui in Apollonio celebrando ipsi præiverunt, propter ingenii acumen, & doctrinam quam prædicant, dubiam esse fidem. Constat enim rudes & indoctos homines, fere candidos esse eosdem, veraces, & incallidos; qui vero doctrina & usu rerum peritiores extiterint, vafritie eos, versutiaque præstare. Quod & res ipsa satis indicat. Cum manifesto ex supra dictis appareat, totam mendacis ac fallaciloquentia confutam esse Philostrati historiam; doctrinaque eum sua, haudquaquam tamen

Philostr. libr. 1.
cap. 3. & 5.

Philostr. libr. 1.
cap. 14. & libr.
4. cap. 1.

Philostr. libr. 3.
cap. 3.

Philostr. libr. 1.
cap. 2.

Philostr. libr. 3.
cap. 1.

Philostr. libr. 3.
cap. 3. & 5.

Philostr. libr. 3.
cap. 6. & 7. &
libr. 5. cap. 15.
& libr. 6. cap.
18.

Philostr. libr. 3.
cap. 8. & 10.

Philostr. libr. 4.
cap. 3.

Philostr. libr. 4.
cap. 5.

Philostr. libr. 3.
cap. 16.

Philostr. libr. 6.
cap. 5.

fatis acnte & solerter, imo vero incite & inepte ad ludificandos homines, confar-

cinandasque fabulas valde esse abufum. V. Mihi vero rem introsipienti, Pythagoricæ Philosophiæ penitus videtur addi-

ctus fuisse Philostratus. E qua disciplina quicumque prodierunt, quod jam supra monui, in *Συμμεταμοίαις* & *Ἐπιδοκαστολογίαις* fuerunt pronissimi, nihil non & fingere promti & credere. Testis aureum Pythagoræ femur, testis Abaridis sagitta, & quæcunque de Epimenide, Empedocle, aliisque ex Italica schola profectis memorantur. Vel primum legatur Philostrati caput, ex quo, velut ex ungue leonem, hominis propensum in Pythagoræ deliramenta animum & superstitionis credulitatem deprehendas. Pythagora se se assimilabat Alexander ille Pseudomantis Luciani. Eunapius quoque Pythagoricis opinionibus instructus, inanes passim fabulas colligit, easque Lectoribus haudquaquam persuadet ipse; persuasum duntaxat esse se declarat. Vitio hoc laborasse eruditos harum partium gregales caussatur Iamblichus, commemoratisque aliquot eorum figmentis, subiungit: *πάντα γὰρ ἡμεῖς ἴσμεν ὅτι τῶν ἱστορῶν, ποῦνά τ' ἐστὶν αὐτῶν πᾶσι* ἢ τῶν τοιούτων δὲ ἢ δόξαντες μὴδὲν ἀπομνημονεύει. Omnibus enim huiusmodi rebus adhibent fidem: multas etiam ex consimilibus rebus, quæ fabulose videntur, narrare ipsi quoque aggrediuntur. Et deinde: *ὡς πᾶσα τὰ θεῶν, οὐκ ἄνευ τῶν ἐπιπέτοι, ἀλλὰ τοῦ ἀπιστοῦτος: οὐ γὰρ ἢ τὰ μὲν δυνάται ἢ δύνανται, τὰ δὲ ἀδυνατά, ἀπὸρ δὲ τῶν τοῦ σοφιστοῦτος, ἀλλὰ πᾶσα δυνάται.* Ad hæc omnia, non se quidem, verum qui se incredulos præstiterint, solidas esse verum: nec enim quadam esse in Deorum potestate, quedam vero fecus, ut opinantur qui incumbunt sapientiæ studiis, sed omnia à Diis fieri posse.

VI. Interim, si quis ex me percontetur quid de Apollonio censeam, vaferrimum eum, facerrimumque fuisse Magum respondebo. Vulgo receptam hanc fuisse suæ ætate opinionem ipse fatetur Philostratus initio operis, eamque præcipue evellendam sibi proposuit. Hoc ipsi crimen impiegit Euphrates Tyrius, Philosophus, vel Apollonii ipsius testimonio, sapientissimus. Eandem ob causam Eleusini ipsum sacris arcuit Hierophanta, & ab antro Trophonii Sacerdotes excluderunt. Pro Mago à Domitiano captus, & in carcerem detrusus est. Magis ipse Babylonis, noxiæ & occultæ Magiæ studiosis, sapientiæ laudem tribuit. Brachmanes, quos præstigiatores agnoscit Philostratus, Deos ac magistros suos, sapientes ac beatos Apollonius nuncupat. Lucianus Alexandri Aboniticæ sutelas & dolos elegantissime narrans, eum ait applicuisse se præstigiatori cuidam Tyaneo, ἢ ἀπολλωνίῳ τῶν τυανῶν οὐδὲν ἴσμεν, ἢ τὸ πᾶσαν αὐτῶν ἑαγροσίαν ἴδδων. Uni ex iis quibus magna intercesserat cum Apollonio Tyaneo familiaris; quique ejus tragediam novebant. Quibus verbis satis indicat vir solertissimus suam de Apollonio sententiam. Mæragenes ipse, qui vitam Apollonii literis commendavit, non dubitat eum appellare Magum, atque etiam venificum à Philosophis habitum fuisse testimonio suo confirmat, auctore Origene in libris contra Celsum. Atque Mærageni, ob hanc, opinor, ipsius confessionem fidem detrahi Philostratus iussit. Xiphilinus ex Dione tradit Caracallam Magis & præstigiatoribus adeo delectari solitum, ut Apollonium honoribus & monumento etiam, qualia consecrantur Heroibus, coluerit. Magi denique nomine vulgo esse affectum testatur Hieronymus. Frustra vero in purgando Apollonio & Magiæ nota ab eo eluenda se torquet Philostratus: nec quicquam in causam ipsius prodest, quod affert, futura Apollonium non prænovisse, vel idola scitendo, vel inhumanis quibusdam sacrificiis, vel incantamentis, aut unctioibus; sed ex signis quæ ipsi à Dns portenderentur, & ex rerum serie, quam fata ipsa contexuissent: nam nec signa illa expressit Philostratus, nec ex rerum contextu ea prænovisci potuerunt ab Apollonio, quæ prænovisse ipsum scribit. Noxia præterea & magica carmina secreto pronuntiari possunt, etiam incensu qui proxime adstant. Deinde sexcenta sunt alia arcana divinationis genera, à viris doctis accurate distincta & notata, quibus uti Apollonius potuit. Quod autem alio loco queritur Philostratus, propterea in Magiæ suspicionem venisse Apollonium, quod Babylonios Magos, Brachmanas, & Gymnosophistas adierit, frustra est; graviores enim longæ extant causæ, propter quas Magiæ reus peragitur. Quanquam ob hæc ipsa, si minus convictum, at huius certæ impietatis suspectum habere possumus: nam ex veteri barbarorum horumque Philosophorum Magia multum deflexerat recentior illa, & à præcians naturæ studiis ad damnosas & nefarias artes sese demiserat, quod tota Philostrati narratio patet. Quis vero eum putet, qui cum Magis conversatus, eorum præceptis institutus, eos demiratus, miracisque laudibus extollere solitus sit, ipsum vetitæ huius Magiæ expertem mansisse; præsertim qui ea edere opera consuevisset, in quibus edendis præcipuum artis suæ fructum Magi collocant?

Philostratus aliqua Pythagorica, Philosophia additi, mendaces & creduli.

Iambli. Vit. Pyth. cap. 28.

Apollonius Magus facerrimus. Philostr. libr. 1. cap. 1. & 2.

Philostr. libr. 4. cap. 6. & libr. 8. cap. 8. Philostr. libr. 7. cap. 14. Philostr. libr. 1. cap. 18. Lucian. Pseud.

Origen. contra Cels. libr. 6. Philostr. libr. 1. cap. 1. Xiphil. in Caracall. Hieron. Epist. ad Paulin. Philostr. libr. 5. cap. 4.

Philostr. libr. 1. cap. 1.

ac mi-
ns, non
te fingit,
esse deia-
reproga-
veroclem,
lius acu-
contige,
& fabulis
culam ad
ifferentem
iple libi
m, & aia
res intell-
vel hepate
ndis Para-
ucatum in-
um credit
inferte ad
ie occurr
non emet
are solut
bus opter
ulans vov
1, vel oco
i virgile fr
Hinc me
n contrio
ad con-
i deficiat
s, ac dis-
servigiano
manze pe-
crum iam
oco pnti,
illo Philo-
inas i me-
fias, neque
is ad Græ-
ptos hæret
leque pe-
c adherent
i esse ipi-
onitans est
rfus Philo-
hiopia ut
orum fue-
atos homi-
instimant
Christum
Jesu gesta
ero Apol-
fuisse ero-
tem & im-
vero, alto-
tumen, &
indodius
ina & ut
s ipsa fati-
ciloquen-
am tamen
latis